

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 219/2015
12.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката З.М., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Крагујевцу К 307/11 од 12.12.2014. године и Кв 1366/14 од 26.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., па се УКИДАЈУ правноснажна решења Основног суда у Крагујевцу К 307/11 од 12.12.2014. године и Кв 1366/14 од 26.12.2014. године и предмет враћа Основном суду у Крагујевцу на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Основног суда у Крагујевцу К 307/11 од 12.12.2014. године, окривљеном Д.М. досуђени су трошкови кривичног поступка у износу од 807.000,00 динара и рачуноводству тог суда је наложено да по правноснажности наведеног решења окривљеном исплати тај износ.

Решењем Основног суда у Крагујевцу Кв бр.1366/14 од 26.12.2014. године, делимично је уважена жалба окривљеног Д.М. изјављена против првостепеног решења, па је првостепено решење преиначено тако да су окривљеном досуђени трошкови кривичног поступка у износу од 830.500,00 динара, те је наложено рачуноводству суда да из буџетских средстава суда окривљеном исплати наведени износ.

Против наведених правноснажних решења бранилац окривљеног Д.М., адвокат З.М., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези ст.2. и ст.4. Законика о кривичном поступку са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине првостепено и

другостепено решење а предмет врати Основном суду у Крагујевцу на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, а у којој седници је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев поднет, те по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је основан.

Наиме, побијаним првостепеним решењем Основног суда у Крагујевцу досуђени су трошкови кривичног поступка окривљеном Д.М. у износу од 807.000,00 динара и то на име одбране од стране браниоца, будући да је правноснажном пресудом ослобођен од оптужбе, при чему је у образложењу првостепеног решења обрачуната награда браниоца у складу са важећом Адвокатском тарифом и детаљно је наведено за које радње браниоцу припада награда и у ком износу. Првостепени суд у образложењу решења навео је и то да окривљеном није признао накнаду трошкова на име састава поднесака од стране браниоца из разлога што су чињенице наведене у поднесцима могле бити изнете и на главном претресу, а да такође није признао ни путне трошкове браниоца из разлога што у том правцу нису достављени докази, при том налазећи да је окривљени имао могућност да ангажује браниоца из седишта суда. Другостепени суд је одлучујући о жалби браниоца окривљеног нашао да је неоснован жалбени навод браниоца да окривљеном припада право на накнаду трошкова на име награде за састав поднеска од 10.12.2013. године, имајући у виду да је реч о поднеску у коме се предлаже да се из списка издвоји доказ што је могло да се учини и на главном претресу као и да није основан ни жалбени навод да окривљеном припада право на накнаду трошкова на име путних трошкова браниоца на релацији Београд – Крагујевац, јер је окривљени имао пребивалиште у Крагујевцу, па је стога могао да ангажује неког од бројних адвоката из Крагујевца у ком случају не би ни настали путни трошкови и да следствено томе у конкретном случају путни трошкови браниоца нису нужни издаци.

Одредбом члана 261. став 2. тачка 7) ЗКП је између осталог прописано да трошкови кривичног поступка обухватају награду и нужне издатке браниоца. Одредбом члана 265. став 1. ЗКП, прописано је да када се обуставља кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећи ће се у решењу, односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1. до 6. тог Законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника, као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда.

Чланом 2. став 2. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, прописано је да су странка или надлежни орган, дужни да адвокату плате и награду и накнаду трошкова, док је чланом 8. исте Тарифе прописано да адвокату припада накнада за стварне трошкове који су били потребни за обављање поверених му послова, а чланом 9. исте Тарифе између осталог је

прописано да за обављање послова изван седишта адвокатске канцеларије, адвокату припада накнада за превоз, накнада за смештај, накнада за одсуствовање из адвокатске канцеларије.

Имајући у виду наведене одредбе по налажењу овог суда, основано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да су побијана решења донета уз повреду закона из члана 441. став 4. у вези члана 261. став 2. тачка 7) ЗКП, јер окривљени има право на накнаду трошкова на име награде браниоцу за састав поднеска од 10.12.2013. године, којим је тражено да се из списка предмета издвоји доказ, без обзира што је овакав предлог могао бити стављен и на главном претресу.

Поред тога, Врховни касациони суд налази да је неоснован став нижестепених судова да окривљеном не припада ни накнада трошкова кривичног поступка које је имао на име нужних издатака браниоца – путних трошкова на релацији Београд – Крагујевац – Београд, са образложењем да је окривљени могао да ангажује браниоца из Крагујевца и да у конкретном случају путни трошкови браниоца не представљају нужне издатке, а што је у супротности са одредбом члана 9. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, којим чланом је прописано да адвокату припада накнада за одсуствовање из адвокатске канцеларије и за превоз, када обавља послове изван седишта адвокатске канцеларије као што је овде случај.

С обзиром на наведено, по налажењу овог суда, побијана решења су донета уз повреду закона из члана 441. став 4. у вези члана 261. став 2. тачка 7) и члана 265. став 1. ЗКП, јер трошкови кривичног поступка на име награде и нужних издатака браниоца, у ситуацији када је окривљени правноснажно ослобођен од оптужбе, треба да падну на терет буџетских средстава, а не да исте сноси окривљени.

Из изнетих разлога, оба решења су морала бити укинута и предмет враћен Основном суду у Крагујевцу на поновно одлучивање.

У поновном поступку суд ће имати у виду све примедбе из ове пресуде, поступити по истима, те ће имајући у виду одредбе закона и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку, уз напомену да се према одредби члана 78. став 3. ЗКП, сматра да је одбрана обезбеђена кад у поступку учествује један бранилац, тако да ангажовање другог и сваког следећег браниоца не представља нужан издатак окривљеног.

Врховни касациони суд није одлучивао о наводима захтева браниоца окривљеног којима се истиче да су нижестепени судови на штету окривљеног учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, тиме што предмет оптужбе није потпуно решен, са образложењем да иако су захтевом за накнаду трошкова тражени, поред осталог, трошкови по основу одбране од стране адвоката на шест одржаних рочишта у истрази одлучено је о трошковима само за пет одржаних рочишта, затим да захтев није разматран за увећане трошкове за одбрану од стране адвоката и то за она рочишта која су трајала дуже од једног сата, нити је захтев решен у делу којим је тражена накнада

трошкова на име приступа браниоца на неодржан главни претрес дана 24.01.2013. године, као што није одлучено ни о накнади трошкова на коју има право адвокат – бранилац за одсуствовање из канцеларије. Ово с тога јер се битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП (која формално представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП), односи само на процесну ситуацију када пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, а не и на одлучивање о захтеву за накнаду трошкова кривичног поступка.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 1), одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**